

000123-1

Vyjdeme-li – na rozdíl od prvních presokratiků – z jiného myšlenkového modelu, totiž z takového, který modeluje také a dokonce zejména pohyb, změnu, dění, pak prvním dalším krokem je problém dění událostného, kde musíme pojmově nějak „uchopit“ počátek, který netrvá, nýbrž buď pomíjí (v případě počátku jakožto zrodu) nebo vždy nově přichází (v případě Pravdy pochopené jako ARCHÉ v odlišném pojetí). Vskutku „nové“ (tj. nejen zdánlivě nové, ve skutečnosti však vždy v nekonečných návratech se opakující) nemůže mít svůj počátek v tom, co bylo a co pominulo, ani v tom co bylo a ještě je, i když už už pomíjí, a už vůbec ne v tom, co stále trvá (a proto je nutně „staré“). Připustíme-li jednou něco vskutku, tj. v pravém smyslu „nového“, musíme se tázat po jeho původu a zdroji – anebo všechno nové musíme odvozovat z náhody, z nějakého selhání obecných mechanismů trvání, z nepřesností přepisu genetických informací (DNA – RNA) apod. Musíme ovšem přiznat všemu skutečnému (událostnému) dění jak vnitřní (nepředmětnou), tak vnější (předmětnou) stránku (aspekt či něco podobného, přičemž ovšem víme o nepřiměřenosti těchto pouhých metafor, stále závislých na řecké vizuální orientaci a terminologii). Aby se událost mohla díť, potřebuje nejen svůj nepředmětný počátek, ale potřebuje také jakýsi „předmětný“ aspekt, eventuelně – na vyšších úrovních – předmětný „materiál“, který bude „organizovat“ nikoli pouze zvenčí (jako platónský demiurg), nýbrž také zevnitř (jak tušil Aristotelés, když začal razit nový termín ENERGEIA). A právě v použití tohoto (vnitřně nikoli netečného, inertního) „materiálu“ se skrývá jednak přijetí, akceptace tohoto již jsoucího „materiálu“, který má nové událostné dění jaksi „k dispozici“ (a je jím zčásti omezeno, zčásti determinováno), jednak sklon k takovému přijetí, k takové akceptaci, tedy nakloněnost nejen k seberealizaci, ale také a snad především k přijetí „světa“ jako scény hodné toho, aby se v něm nová událost, nové událostné dění uskutečnilo (nebo se alespoň o takové uskutečnění pokusilo). Tak se ukazuje, že každé událostné dění má svůj počátek mimo onu „osvětlenou scénu“, jíž je svět, do něhož svou realizací vstupuje, ale zároveň že je na této realizaci a tím na oné scéně samé eminentně interesováno. Pro každou pravou událost je tedy cílem i prostředkem ono „inter esse“, býti uprostřed, mezi ostatními realizacemi, tj. uprostřed světa.

(Praha, 000123-1.)